

**D. DIONYSII // A RICKEL CARTHVSIANI, // de perfecto
mundi contemptu, // ut pius ita utilissimus heptalo- // gus**

Dionysius <der Kartäuser>

Coloniae, Nov. 1530

Quod magnum sit incitamentu[m] custodiae cordis in diuinæ p[rae]sentia
maiestatis cogitare se s[...] existere.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55472)

Psalmo. 33

rebit tibi, & conuertet cor tuum in se, stabilien-
 & illustrans te in sui contemplatione atq; amo-
 re: & tunc veraciter gustabis, quoniam suauis est
 dominus. Admirabiles em̄, dulcissimas, & miran-
 dissimas subiū delectationes ex diuino fonte, et
 bono deo hauries & experieris: & ex tunc deip-
 et tibi caro, omnisque indigna & carnalis ob-
 ctatio contemnetur a te: & quod tibi paulo an-
 laboriosum extitit, mentem, s. a multis abstru-
 re, & in deo figere: iam promptum erit, atque
 cundum. Veruntamen in primis necesse est, co-
 ca purgationem passionum insistere, & ex tunc
 re hominem ordinare, atq; in consideratione do-
 minicæ passionis, & humilitatis, humanitatis
 Christi animam exercere: & sic demum ad
 dos diuinæ bonitatis affectus cor leuare, atq; ad
 lucidissimas, inuisibiles, incorporeas, ac simplicis-
 simæ diuinitatis contemplationes mentem auer-
 lere.

Quod ad sedulam cordis custodiam, per
 magnum incitamentum sit, seria de diuina
 maiestatis præsentia cogitatio.

Art. I X.

Diuina
 pntia sq
 & in oi-
 bus cogi-
 tata quid
 efficiat.

Ille est atque peruersum, plus ve-
 rari vel timere hominum vultu-
 quam diuinum conspectum. Quo-
 taque pacto mi dilectissime frater
 audemus Deo spectante cogitare
 quod homine audiente non audemus probere
 Deniq; quomodo non erubescimus ea deo
 ciente appetere, quæ coram hoibus cōfundunt
 operari vel dicere? Sed & qualiter audemus
 diuini vultus præsentia facere, qd honesto adq;

viro præfente formidamus efficere? Palam est ideo nos ista peragere, quoniam amplius hominem quam deum honoramus atque metuimus. Sed quid ait altissimus? Ego, inquit, glorificantes me glorifico. Qui vero deum negligit, & spernit, negligetur & spernetur ab eo: quoniam quæ ipse despicit, nullus corrigit. Ideo studiosa deuotaque mens se coram diuino aspectu cogitet semper consistere: omnesque suas cogitationes, verba & actus perpendat deum semper atque ubique inspicere: dicens cum sanctissimis Helia, & Helizeo, Viuit dominus, in cuius conspectu sto hodie. Vocetque cum Agar matre Ismaelis locum omnem in quo fuerit, Domus videt. Enimvero si in dei præsentia nos esse perpendimus, eiusque immensam maiestatem pensemus: cum utique plus quam hominem aliquem venerari satagemus. Si vero eius contemplerur inflexibilem iusticiam, ac metuendum iudicium: mox utique metuemus, & merito cum timore & tremore nostram operemur salutem, pensantes quam sit horrendum incidere in manus dei viuentis, qui nec minimum malum impunitum relinquit. Insuper si diuinæ mentis sanctitatem aduertimus, erubescemus coram tam mundissimo ac sanctissimo deo turpiter agere, & inhoneste inobedienterque viuere. Quo enim qui offendit dignior est, eo & culpa grauior est. Cuiusque deus incõparabilis, & omnino infinitæ dignitatis existat, culpa omnis qua ei inobedientes sumus, infinitam enormitatem habet. Est enim auersio ab infinito bono. Denuo quo aliquis sanctior & iustior est, eo iniusticia atque malicia ei amplius displicent. Deus autem essentialiter sanctus est & supersubstantialis ac infinita sanctitas atque

Proue. 8

Eccle. 7.

3. Reg. 17.
Gene. 16.

Phil. 2.
Hebre. 10.

Eccle. 32 atq; iusticia: ideoq; inestimabiliter ac incomparabiliter ei displicet peccatum, & recessus ab eo. Hinc ergo vehementer o p cordialissime amare & in Christo dimidium animæ meæ, nos timere oportet: ne tam immensam maiestatem imbuere noremus, neq; tam infallibilem iusticiam oblitescamur, nec coram tam sancto ac mundo deo, immūdo atq; inique viuamus: sed cum affectu & sollicitudine enitamur, mētem nostram ei benepuram offerre: & dum in cellis soli conquecimus, eius semper præsentiam cogitemus, diligamus, formidemus, ac honorem: & ipsum nobiscum semper habere conemur. Neq; enim longe est ab vnoquoq; nostrum, quoniam in ipso sumus, mouemur & viuimus: & ipse omnibus circumloquens est, cunctaq; penetrat. Ipse siquidem dicitur loquens: Cœlum, ait, & terram ego impleo. Hierem. 23 autem, solitudo nostra misera, erimusque ceteri soli, non feliciter solitarij.

SEQVNTVR SEPTEM
feriarum meditationes vtilissime

De cœlesti atq; æterna felicitate sancti

Art. X.

Die dñico
meditādū.

Esa. 64

1. Cor. 2.

Culus non vidit, nec auris audivit, neque in cor hominis ascendit: quæ præparavit deus electis suis. Quid enim præparavit benignus deus diligētibus se, nisi secretum? Porro ipse invisibilis est, audiri non potest, nequit, & cōprehendi non valet. Non nobis præparavit.